

6mor.

Est. 2.

Bibliot Universității

Cluj.

UMOR ȘI SATIRĂ. — Redactor TEPELUȘ.

ABONAMENTE:
100 lei anual. 50 lei pe jum anREDACȚIA ȘI ADMINISTR
SIBIIU
Str. Școalei de înț Nr. 8-10.ANUNȚURI:
5 lei linia petit.

TRIBULAȚIILE UNUI COLECTOR

N'am adunat în viața nici sdrențe și nici dare,
Odihna n'am pierdut-o strângând la mărci
poștale,

Nici fluturi și nici plante, nici multele gănganii
Eu nu le-am strâns cu acul, nici alte ciudațenii
Nu m'au împins ființa spre grele cercetări
Ci-am colectat în lume, prin multele-adunări
Modele de convingeri, ba chiar de conștiința
Și alte «idealuri», lipsite de credința.

Din cele multe, prinse într'a vieții goana
Și înșirate 'n rânduri, coloana de coloana,
Ăceleași conștiințe, — în diferite feluri, —
Le veți găsi târcate în feluri de cerneluri
Și cum sunt sdrențuite de multele păcate
Cu roșu, galben, vânat sunt toate îmbrăcate,
Căci e infailibil vestmântul asta sfânt,
Sub el s'ascund mișeii, sub el își iau avânt.

Intr'o cutie-i pusa o conștiința, care
Era sub Tisa, Mangra atât de înfloritoare,
Care sfida «păroasa valahului de limba»...
Dar timpul uitând toate, el toate 'n lume
schimbă...

Și'n România mare cătând acum norocul;
Această conștiința a 'ntors pe dos cojocul.
A fost națională, apoi averescana
Și-acuma liberalii o'afrupta din pomana.

Căci posesorul celei cleioase conștiinți
E pus în slujbe grase și multele-i dorinți
Se satisfac ca'n basme doar la un gest al său
Și râde 'n pumni de prostul conștiu și nătărău
Ce mai persistă încă în cinste și dreptate,
Ne-având o pâne 'n casa, ne-având o haina
'n spate

Și prins de o himera se lasă 'n voia sorții
Ne-având rasplata bietul doar mângâierea
morții.

În altă cutiuța e prins patriotismul
Acelui ce învața poporul catechismul
Iubirii de dreptate, de lege și de țară,
Pe care prin consilii de banci îl înfundară;
Acum este 'n finanțe cam internațional
Și stoarce vlaga țării, ca un temut șacal,
Iubirea lui de lege, de limba și moșie
E doar o frază, care-i aduce bogăție.

Mai este o cutie cu un specimen rar,
Acesta conștiința și-a pus-o la cântar
Și, — îmbătând mulțimea, — dădea mereu
cu clanța

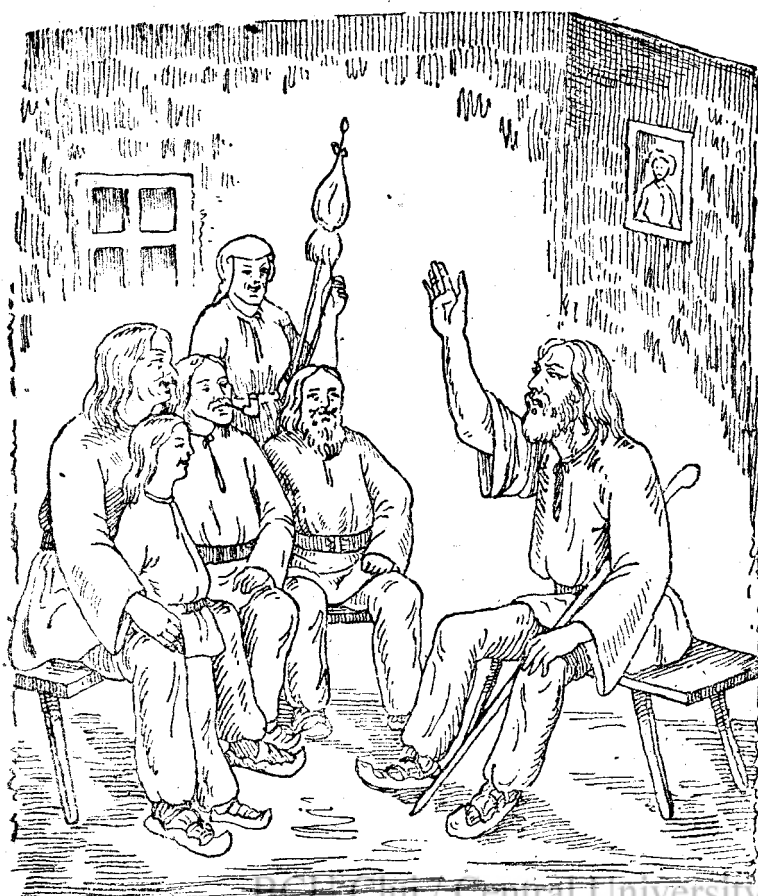
Pentru acela care îi încărca balanța,
Din demon făcea înger, din hoț făcea un sfânt
Și vecinic sta la pândă, — hienă pe mormânt
Vindea pe-ai lui prietini, — ca luda pe
Cristos

Când se ivea prilejul unui ciolan de ros.

Colecția aceasta o poate avea oricine
Privind un pic cu grije mai des în jur de sine
Vedeau-vor azi cum Râia ajuns-a doamnă
mare

Și-Asinul cum s'avântă prin câte-o adunare
Mișeii cum fac gura, și trântorul cum sbiara
Iar paraziți netrebnci cum sug sarmana țară.
Și toată mișelia și tot desfrânul lor
La urma îl îmbracă în falduri trigolor
Gunoaie aruncate la mal din tulpureală
Pe-arginți ei licitează sarmana noastră țară.

TEPELUȘ.

Stan Pățitul.

Poate tizu Gheorghe, dar, voi ceilalți n'aveți de unde cunoaște pe Pavel Curcubătă. Pavel Curcubătă era în copilăria mea crâsnic la biserica din deal, dar, după însușirile lui ar fi fost vrednic să fie popă. Ba un crâsnic, cum era el, nu faci azi din protopopul Iliei.

Pavel Curcubătă n'avea carte, dar de unde să și aibă, căci în vremile acelea cărțile erau tot așa de rari, ca și inteligenții români din Sibiu, care cercetează biserica. — A ști scrie, pe atunci, nu era de lipsă, pentru că nu era cine să cetească. Insuși pretorii scriau pe atunci judecățile lor, în afaceri de ceartă ale oamenilor, cu bâta de alun, și acestea pe o hârtie, de al cărei miros se feresc azi toți oamenii neîntrocași.

Cu toate astea, crâsnicul Pavel Curcubătă era în felul său un crâsnic model. În biserica lui nu vedeai păianjin. Cădelnița îi fumea în tot momentul prescru de tipic, ca un vezuv sau cel puțin ca popa din Șeica, când își aprinde pipa, Daru-

rile, sau prinoasele aduse de creștinii din sat la biserică, le lua cu mai multă băgare de seamă, și îngrijire în primire, decât cum popa nostru de atunci își binecuvânta poporul său din ușa altarului. În biserică nu plângea un copil, fără ca să nu-l dea cu mâsa cu tot afară. Nime ca crâsnicul Pavel Curcubătă nu știa rânduiala în biserică. Popa, când îi venea rândul să strige din altar «Eară și eară cu pace Domnului să ne rugăm», se uitau la el, și cantorii din strane își întocmeau cântările după cum clătina el din cap.

La botezuri, la nunte, la îngropăciuni, la sfeștăanii, la masle etc. în cece privește întocmirea, obiceiurile străbune, slujba bisericească și altele, crâsnicul Pavel Curcubătă era ațotștiutor, sau; cum zic frații din Regat, cea mai înaltă curte de apel. Toți locuitorii din sat, dela popă până la procuror, se îndreptau, în toate afacerile omenestii împreunate cu slujbe bisericești, după sfaturile crâs-

nicului Pavel Curcubătă.

Acest crâsnic — n'am să-i zic fiei țărăna ușoară, pentru că ăla sigur a ajuns în Raiu — era un om atât de drept, încât nime n'a auzit din gura lui cuvântul strâmbăt te, atâta era de curat încât muștele s'au ferit al mânăji. — Ba eu sunt sigur, că crâsnicul nostru, când ar fi văzut pe popa Aron, și pe popa din Șelimber umblând pe stradele Sibiului în costumul Ovreilor din Galați, sau pe popa din Veșăud ieșind din cârciumă cu ochii înholbați, ca un taur de bibol, când vede o cârpă sau basma roșie, ăla ar fi disperat, că Dumnezeu nu dă cu bâta în atari cuvântătoare, sau cel puțin în superiorii lor!

Tot în vremile acelea, era la noi în sat un cantor vestit, cu numele Zevedeu Curcubeu. Acesta când cânta în biserică, cugetai că durdue. Când cânta el, glasul celorlalți cântăreți se pierdea ca ploaia în năsip. Și cu toate că Zevedeu Curcubeu cânta toate cele opt glasuri pe al nouălea, el, cu glasul lui, trecea de cel mai învățat om în sat.

Așa era p'atunci: Care striga mat tare în biserică, nu se da p'un doctor în teologie de azi, fie dela Roma, sau dela Cernăuți el era cel mai învățat.

În urmarea aceasta Z. Curcubeu era mândru și sfătos, ca și-un corespondent dela Universu'. De mândru își purta nasul atât de sus, încât Dumnezeu în ceriu nu mai era sigur că nu-l dă cu nasul lui jos.

Pe pământ era un singur om de care se temea Zevedeu Curcubeu, ca calu de cămilă. Acesta era crâsnicul Pavel Curcubătă care de și nu știa carte, totuși cetea, în cele ce privește tipicul, suflând în cădelniță, mai sigur decât Zevedeu Curcubeu, când cânta din carte. Oamenii dela noi, fiind în biserică, nu-și puteau închipui pentru ce crâsnicul Pavel Curcubătă, suflând în cădelniță da din cap, când cantorul Zevedeu Curcubeu cânta greșit, uitându-se în carte.

Mai era apoi în că o împrejurare, pe care trebuie să v'o spun, din care cantorul Zevedeu Curcubeu se temea de crâsnicul Pavel Curcubătă.

Cantorul Zevedeu Curcubeu iubea mai mult pe ce-i era dea-

proape, decât pe sine însuși, și din iubirea cătră deaproapele, nu făcea deosebire între al meu și al tău. Când venea spre pildă 3 prdscuri la biserică, el pleca de regulă cu 2 cătră casă, și poșă rămânea cu una. Discul bisericii, cât și al popii, era mai nesigur în apropierea lui Zevedeu Curcubeu, decât un călător în codrii Vlăsiei, de hoji.

Odată la o nuntă boerească, în decursul veseliei strălucite, crâsnicul nostru, a ochit pe cantorul Curcubeu, cum acesta a ascuns lingura de argint, cu care a mâncat, după șerpar.

Atunci, crâsnicul nostru, care și-a petrecut în modesta sa tăcere, s'a sculat, a luat lingura de argint, cu care el a mâncat în mână, a ridicat-o la vederea tuturor, și a zis: Cinstiți meseni! Vedeti lingura asta? Uitați-vă cu toții bine la mine, unde o voi băga. Eu o voi băga aici la mine după șerpar. Așa i, că o am băgat?! — Mai multe voci: „Așa-i!”

Acum cinstiți meseni, vă rog a vă uita cu toții la cantorul nostru Zevedeu Curcubeu, care șede acolo departe de mine, la această masă, și pe cei doi oaspeți, care șed lângă el, îi rog să caute, și vor afla lingura de argint, ce eu o-am băgat sub șerparul lui!

Căutând vecinii cantorului nostru, au aflat lingura.

Cantorul nostru în momentul aflării lingurei după șerparul său, s'a înroșit ca un ou de Paști.

Toți oaspeții căscau din gură de mirare, când crâsnicul i-au întreat: Ce vă mirați așa de tare? Au doar nu înțelegeți, că lingura care s'a aflat după șerparul cantorului, e cu totul alta decât ceea, ce eu am băgat după șerparul meu. — Dacă nu credeți iată doada. — Atunci crâsnicul scoate lingura, ce el și-o băgase după șerpar, și o pune pe masă!

Ochii tuturor s'au deschis!

De atunci cantorul nostru a răgușit cu desăvârșire în urechile oamenilor de omenie!

Chuituri cu strânsături

Mândra de pe Godârlau
Cu barbatul natarau
Dus în țară după franci
Ce stai toată ziua 'n panci?

Și coci scoverzi cu uleu
Pentru ibovnicul tău.

Aoleo, Matei, Matei
Da cu Măriuța ce-i?
Tu-i pui în bucate sare
Și bărbatu'n lumea mare
Muncește să strângă banu
Iar tu-i sari sara palanu.

Tatașe gura mare
Cu fâsoiu în caldare
Pune iute 'ntre perdele
Blidul cel cu uscațele
Iar când scârțae porțița
Nu ofta după Oprița,
Ca-i de dulce și-i păcat
Și ajunji de vorba 'n sat.

Măio, Măio, iie scurta
Fa-i barbatului o turta
Și îl oblojește bine
Să nu vadă cine-ți vine
Prin grădina când însara
Și s'ascunde în cămăra,
Că de o vedea hai-huiul
Matură cu tine Gruul.

Iljuță Vârciupui.

Nor și senin

Nor afară, nor în casa,
Tină sub pat și sub masă,
Trâsnete pe la culina,
Fulgere pe lângă oale
Epidemii, mii de boale,
În coasta mea feminină.

Afară's grindini cu vifor
Toate's cuprinse de nor,
Parcă ceriu-i revoltat;
În casa scumpa nevastă,
Parcă-i melița dracească,
Vai și amar de bărbat!

Dar cerul se însenina,
Soarele varsă lumina
Și caldura blânda lină;
Iar barbatul dracului
Apuca biciul din cuiu
Apoi las în grija lui
Dacă nu se'nseninează,
Ca afară și în casa!

Umblând printre oameni

— cu trenul și pe jos —

La o masă se servesc între altele ochiuri și alte mâncări.

Doamna casei observă pe un domn timid care nu îndrăznește să mănânce atât cât i-ar fi potrivit inima. Pentru ai da curajut necesar ea îl invită să se servească în felul următor:

— Serviți de aici,

— Mersi.

— Ia mai scoateți un ochi domnule.

— Vă mulțumesc dar am servit.

— Te rog mai ea și de aici, doar n'o fi treabă mare.

*

La o masă ajungând vorba de mâncări — o doamnă expune trista experiență făcută, că ouăle înegresc tacâmurile de argint.

Un domn tinerel face o mișcare aproape neobservată de restul societății scoțându-și tabachera de argint din buzunar, spre a nu-i fi atacată de ouă.

Cărămidă de probă

Umbla țiganul să-și vândă bordeiul și ca să ceară preț pleacă la târg cu o cărămidă în traistă. Pe drum se întovărășește cu un român.

— La târg mergi creștine?

— Da la târg. Vreau să mi vând bordeiul.

— Apoi pentru asta nu trebuia să pleci la târg.

— Cum nu, duc o cărămidă să vadă ala care l-o cumpără, ce lucru bun e bordeiul meu draguțul.

De-ar avea...

— Să fie a dracului treaba, de-ași avea astăzi banii pe care i-am beut!

— Ce-ai face cu ei?

— N'o auzi! Ași bea în astăseară una dumnezeiască.

Vizita unui domn ministru în Bănat și un discurs de bineventare al primarului comunal.

Vine domnul ministru!...

Toate satele pe unde are să treacă sânt în fierbere!

Oamenii administrației a-leargă în toate părțile, fac pregătiri ca lumea să iasă cu mic cu mare înaintea dlui ministru să-l primească cu toată dragostea și alipirea.

Domnul deputat al circumscripției, Corneliu Fat frumos, cutreiera satele de-a rândul pe unde are să treacă dl ministru, împarte ordine, ia măsuri, cum să fie primit Excelența Sa.

În comuna X, dl deputat a fixat discursurile, banchetul și câte toate, — până în cele mai mici amănunte, și adeva:

La intrarea în comună a dlui ministru salutul îl va spune primarul. Domnul deputat i-a scris chiar discursul, i-a spus cum are să se îmbrace și să se prezinte calare.

Domnul primar om de încredere al deputatului, bun și destoinic agent pe timpul alegerilor, s'a pus pe muncă. A învățat discursul pe de rost, scris de dl deputat, — îl știa ca apa și l zicea dintr'o rasuflare. S'a îmbrăcat într'un frumos costum național, cu tricolorul înfașurat peste piept și umăr, încălecat pe un cal negru și sprinten, de mănca foc nu altceva.

Vine dl ministru!...

La capătul satului întreg poporul atât din sat cât și din împrejurime. Un șir întreg de automobile. În frunte dl ministru cu dl prefect, alături în celelalte dl de-

putat al circumscripției, o mulțime de alți deputați și oameni politici.

Dar socoteala cea de acasă nu să potrivește cu cea din târg. Sprintenul cal, la vederea automobilului și a voluminosului ministru nu vrea să știe de ordinele dlui deputat și de prescrierile regulilor de etichetă ci sfioră și sare în dreapta și stânga, scuturând din creierul sarmanului orator toate cuvintele învățate cu atâta trudă. Și în saltul și săriturile calului dl primar rostește următorul discurs, rămas de poveste în tot jurul:

«Domnule ministru!... ho-o-o, ho-o-o, ca te ia dracul!..»

Domnule ministru! ho-o-o, ho-o-o, fireai al dracului!..»

Domnule ministru! ho-o-o, ho-o-o, lovite-ar boala, să te lovească!..»

Domnul ministru, văzând situația a mulțamit pentru că -- l'a «închinat» dl primar al dracului!..»

Un martor ocular.

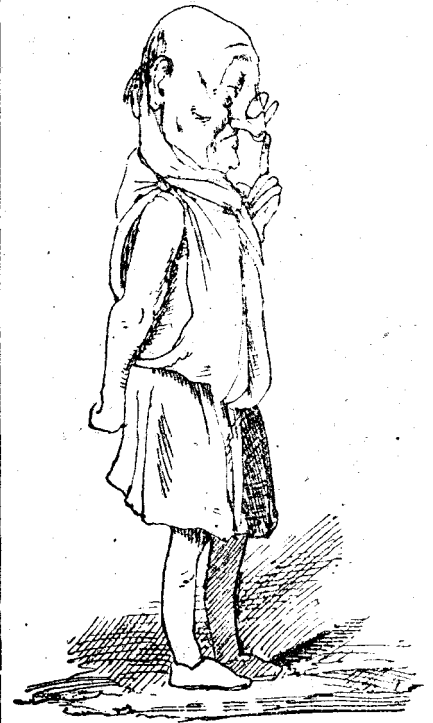
Ce este disciplina.

«Acest simț de care este cuprins un inferior în fața unui superior și-l forțează să se arate totdeauna mai prost precum este superiorul.»

Un ofițer superior trece pe lângă un țigan care era de santinela fără ca acesta să-l salute.

Ofițerul îl trage la răspundere și primește următorul răspuns:

«Auleu domnule nute-am vazut mâncați-aș mondiru!... la întoarce-te înapoi să-ți trag un salutir».

Din filosofia lui Amnar

Și lumina Calicului în foc se va preface față de toți cei ce și-au uitat să-și plătească abonamentul.

Aradul poartă doliu și Sibiu joacă. Când Aradul va juca atunci Sibiu va purta doliu.

În politica noastră națională «partidul cinstit» e un termen inventat ad-hoc pentru ca necinstitii să se poată căpătu.

Cu libertățile constituției noastre ușor poți ajunge în temnița.

Unii scriitori numai atunci pot scrie când beau beuturi spirituoase. Alții, diu contra, pot numai bea.

Dacă moartea pentru patrie ar fi o fericire, ovreii din România demult ar fi luat-o în arenda.

Cucoana Gurădulce

Câț, ca voi nu va corciți portul, nu va schimbați limba, și când jucați, tot jocul vostru îl jucați!

Dacă n'ași fi văzut cu ochii mei, ci altcineva mi-ar spune, că la balurile noastre din anul acesta între sute de dame și damicele române, numai vr'o câteva au purtat costum național românesc, i-ași sari cu ghiarale mâței în obraz. Minți, domnul meu, i-ași zice! s'au porți păianjini la ochi, și n'ai văzut bine — asta nu se poate! Câț!

Și durere, totuși se poate!

Am zis, zic, și voiu zice: E un scandal public național românesc, că ne desconsiderăm portul nostru național, care singur ne dă adevărata valoare națională românească, și-l desconsiderăm în credința deșartă, că putem fi români și când purtăm haine străine, sau putem fi porumbi în pene de cioară! Câț!

Nu-i așa! Români cu desăvârșire putem fi numai când ne purtăm cu fala portul, ne vorbim fără sfială limba, și cu mândrie ne jucăm jocul. Una fără de alta nu există, și dacă există, e o caricatură națională! Câț!

Să nu ne luăm noi după sași, care odinioară turbau când vedeau cilindru, ca și bibolii de parapleul roșu, îl turteau unde-l apucau, și azi îl poartă cu fala. Să nu ne luăm după gândacii lui Herman, care odinioară nu-i vedeai decât înșinorați iar azi se falesc îmbracați în frac, că-s apostolii culturii germane în Orientul Europei. Atari ființe se afla în stadiul metamorfozării darwinice pe drumul de a ajunge la sapa de lemn națională. Noi avem viața, suntem ființele viitorului național românesc! Mițuluc!

Ea să cercetăm nițal cum ne vorbim limba? — Chiar în societatea noastră cultă,

ne vorbim limba în toate limbile, nu numai românește, apoi o dăm pe nemție, sau pe ungerie, dacă chiar vrem s'o dăm și mai pe sus, o scrietim franțozește. Co-coana Sefcla, când se ceartă cu bărbatu-so, vorbește o limbă care numai cu biciul se poate exprima! Câț!

La un jurfix al damelor noastre din clasa superioară în Sibiu, Brașov, Cluj, Arad, Blaj etc. cu deosebire, dacă se servește cafea nițel mai taricica, se gustă și ceva vin, punciu sau ceaiu, auzi o limbă românească, pe care, dacă o vei învalui în mamaligă, și o vei arunca la câni, toți turba! Câț!

Mai mare necaz mă prinde pe mine, când pe stradele și promenările Sibiului, aud nepoate d'ale popii celui unit din Bârghiș, și nepoate d'ale protopopului Panovicu etc., adevărate proveniențe din opinca, care nu merita a calca desculțe, necum încălțate cu opinci, conversând între sine în limba germană, și asta doar simplu din motivul, ca să treacă de culte, sau ca să treacă de culte, sau ca să tragă atențiunea ofițerilor asupra lor! Câț!

Pentru atari ființe naționalistice demoralizate înzadar strigă Sion: «Vorbiți scrieți românește pentru Dumnezeu», că glasul lui e glasul celui ce striga în pustie! Câț!

Și cum ne purtăm portul? — Cu rușine, sau deloc, și unde îl mai purtăm, ni-l corcim, sau ni-l scandalizam chiar! Câț!

Portul nostru național românesc mai întâiu l'a lapedat inteligența noastră, semiinteligența l'a corcit, po-

porul de rând începe al falsifică! Portul nostru național, pentru inteligența din saloane e prea prost, pentru subinteligența nu-i destul cuminte, pentru popor devine din zi ce mergem prea simplu. Am ajuns deja cu portul nostru național până acolo, încât dacă vrem să-i conservăm originalitatea trebuie să apelăm la croitorul lui Adam și Eva după gustarea din pomul cel oprit! Căț!

Portul nostru național, cum îl purtăm azi, a ajuns a fi un scandal public național românesc! Căț!

Corbul își poartă încă pe-nele sale negre; măgarul e tot sur, ca și în ziua în care Dumnezeu a făcut dobitoacele. Noi Românii nu mai avem port, nu ne mai cunoaștem portul!

Special pe mine mă doare rău inimioara când vad ca 'n Ardeal, în acest nesecat isvor al naționalității române, portul național românesc pierde din zi ce mergem! — Și cine poartă vina? — Inteligența noastră, care-l ignorează, pseudo-inteligența, care-l corcește, și în urma poporul, care imitează! Căț!

E un scandal public național românesc, când vezi cum portul nostru național, sau dispăre cu desăvârșire, sau se corcește de nu-l mai cunoști: Iată unele exemple din jurul Sibiului, care se vede altcum aproape în toate părțile locuite de Români:

Odinioară Reșinărencele țineau mult la portul lor special. Las că acest port era mai mult dăcic decât românesc, d' r' Reșinărenii, chiar și funcționarii primăriei din Sibiu cu țiganii din

Stează cu tot, treceau de români, și lumea s'a datat cu timpul a considera și portul din Rășinari de port românesc; Rășinerecele purtau poale înguste la ii. Azi din ce venitele Rășinărenilor se înguste, se largesc poale Reșinărencel r! Până când în Rășinar mai era săpun, Rășinărencele și bărbații lor purtau cele mai albe rufe. Azi vezi la Rășinărence poale, la bărbați cămăși învinețite, și asta din motivul, că nu se vede murdăria! Căț!

Măerițele din Sibiu au avut odinioară un costum special al lor, foarte frumos în felul său. Măerița din Sibiu, când pleca la târg, la biserică sau la joc, deși tot ce avea în ladă avea și pe ea, dar se înfățișa într'o formă plăcută, special frumoasă: Cătrînța roșie ca para focului, șurța albă învârgată în culori roșu-vinete, peptar scurt frumos, chindisit, strâns lipit de trup, iie albă ca zăpada, fodori la mâneci, pui potrivii pe umeri, brățări negre sau în culori la grumazi, cărpă în diferite culori cochet legată pe cap, cisme cu țalpi galbene, dar potrivite pe picior, — când te uitați la ele din domn îți venea să te faci Mărean. Azi Măerițele din Sibiu, ca să placă mai bine berbecilor Bretterului și ca lumea să nu vadă, că poalele dela iile lor nu-s spălate, poartă rochiile, păpuși, și moțul retezat în frunte ca al mănșilor la sfântul Toader. Măerițele de azi și chiar și cele ce vor să treacă mai mult decât ceace sunt, poartă c'un cuvânt un port românesc, care se poate numi o batjocură românească, și numai după piele le mai poți deosebi de țigance. Căț!

Săliștenele, până acum doi trei ani, au purtat un port românesc unic în felul său, și de o rară frumusețe. Portul curat al Săliștenelor face onoare oricărei femei, care-l poartă și a început a ocupa teren și'n alte părți ale României ba a face chiar și prin saloanele de bal șlepuului o puternică concurență. Durere însă și acest prea frumos port femeesc a început a se corci, și a-și pierde originalitatea sa clasică. Corcitură a început mai întâiu dela picioare și a ajuns deja până la cap. La

portul săliștenesc se recer păpuși decoltați, cu călcăiu înalt și nu prea, dar potrivii la picior. Azi din contră Săliștenele, și chiar cele mai cu dare de mână, poartă păpuși dela Paris cu călcăie înalte sugrumate, cu tureci de gumilastic — asta-i caricatura dela picioare a portului săliștenesc. Căț!

Poalele dela iile Săliștenelor, dacă vor fi originale, nu sufer în partea de jos decât o tivitură simplă. Într'altețe trebuie să fie albe ca zăpada, și oblu călcate ca fața oglindei. Ce fac însă Săliștenele în timpul din urmă cu poalele dela ii? Ele, și chiar cele ce vreau se treacă de mai nobile, au început ași încreți poalele dela ii, ale învârgi, sau ale găuri pe deasupra tiviturii, și adeseori ale învineți, și așa și au țigănit portul Pe Săliștenele cu atari poale la ii nu le mai poți azi deosebi de cofărițele din Sibiu când pleacă Dumineca, cu cătrînțele din spital șold la șold la preumblare — astai caricatura poalelor. Căț!

Portul original al Săliștenelor nu suferă paletouri lungi până la genunchi, și cu chindisituri și norate cum îl poartă azi unele bogăthane semidocte, închipuite fără cultură, și fudule fără învățătură. Singur jocului național săliștenesc îi e iertat a trece cu lungimea de zece centimetri peste șolduri la vale. Hainele, de postav superpuse n'au se treacă peste șolduri la vale altcum purtătoarele devin caricaturi, cum au devenit deja. Căț!

Cărpă sau legătura capului la portul Săliștenelor e în prima linie pachiolul alb. Poate fi înă și o cărpă neagră sau cel mult în două culori armonice, legată, cochet p'o ureche sau cealaltă, pentru că mai multe urechi nici săliștenele n'au. Ce-i mai mult e caricatura națională săliștească, și spre caricatură înclină azi multe săliștene. Căț!

Așa ași putea descrie finuturi întregi, în care portul național se falsifică cu desăvârșire. Și prin cine? Prin preotese, prin dascălițe, prin notărășițe și alte ițe, care cred că trec mai cuminiți și mai nobile dacă și falsifică portul prin fel de fel de înodături și adaose nenaturale. Apoi după preotese, dascălițe, notărășițe și alte ițe se iau țărancele cele mai

cu dare de mână. In fine, sărân-
toacele încă nu se lasă, și așa,
cu timpul o se ne pomenim, că
din frumosul nostru costum na-
țional ne facem caricaturi nași-
onale. Câț!

Es quod erat demonstrandum:
N'avem limbă națională, n'avem
port național, n'avem muzică na-

țională, n'avem joc național, toate
ni le falsifică inteligența noastră,
care mai are și pretenția a se
pretinde națională. Câț!

De aceea eu aliindu-mă cu Sion
strig: Vorbiți, scrieți, cântați și
jucați românește, că de nu vă
prăpădiți!

Mițuluc!

Sus Marcule!

Sus cu neica, dina da
Marcule nu te lăsa
C'a n'colțit firul de iarbă
Și frunțașii-s la tarabă,
Ieși și tu din letargie
Și-i alungă în pustie.

Tu Marcule n'ai lăsat
Ca să fii expropriat
Iar la tine 'n vizuină
N'a pătruns nici-o pricină
Că decumva pătrundea
Veci de veci te-ai judeca.

Din comisii în comisii
Vom fi ca la Adam-Klisi
Iar după sute de ani, —
Căutând comori și bani, —

Cei urmași vor da de știre
C'așteptăm noua venire
Când, scăpați de greu blestem
Vom fi puși toți pe teren.

In loc ca să luăm locul
Pe noi azi nu ne i-a locul
Ne n'trunim eu contribuții
Ba-i al Chivii, ba-i al Vușii,
Dar dreptatea întârzie,
Lotu-i numa-i pe hârtie,
Uite locul! Nu e locul...
Așa-i jocul cu norocul.

Averescu — Argetoianu
Rupț au cândva'n două hamul
Și iepurii partizani
Stau la pândă 'ntre tufani

Nu-s nici „escu“ nu-s nici
„ianu“
Până n'or vedea ciolanu
Căci „puterea-i“ lucru mare
Și-'n... „convingere“ e tare.

Pe la cerc se'ncerc serate
De cele nebotezate;
Postu-i, post, și cercu-i cerc,
Ce-o zis Rifică? „Hai să
'ncerc“...

Marea indignării azi
Dac'o n'ncerci cam des te arzi
Rifică leben, fii cu rost,
Nu intra la cerc în post.

In comisia fiscală
Este mare argăseală
Neica Cioran rău pârlește
Pe când Steflea nă-pârlește,
Iar bieții contribuabili
Stau la argăseală stabili,
Dau de frică tot ce au
Chiar și ortu popi-l dau.

Stiri telegrafice

Agenția: Țepeluș
aduse în cârcă de „Calicul“

Mohu. Din lipsă de stâlpi telegrafici primăria a licitat, primăria a luat licitația și dealul perilor a purtat ponosul judecății, jalea casarului și sânguină collectorului pentru „vagabonzii de stâlpi telegrafici, întrați cu hocus-pocus în comună. Pentru alte trebuințe de natura aceasta se angajază cu liferarea domnilor de mai sus. Aviz amatorilor.

Boița. In postul acesta s'au împărțit diferite cadouri pentru după post notabilităților următoare: lui don Maxjulifindropol, mare savant și profestor un butoi cu sodă, altul cu var ca pân' la Paști să fie alb și încă unul cu mazeră să se împace cu Sever și cu Florica Azare. O să i se mai dea încă unul cu moare și câțiva bolovani la spinare. Lui don Florea Ionică să-i aducă Calicul în cârcă pe Max în foisoare, fără cap, fără picioare. Lui don doctor Moldovan un ginere munteano-transilvănean, lui Perian o frumoasă crâșmăriță în dugian, lui Botici Avram urme ascunse sub divan.

CASSA de PĂSTRARE

instituit de credit și economii Săliște. Suc. Miercurea, Orlat și Sebeșul sășesc.

Buzdughină & Ștanciu

atelier mecanic

Sibiu Str. Dorobanților (Luna) 34

Nicolae Blotiu

sculptor și pietrar

Săliște, Str. București 980.

Popa & Lupaș

croitorie de dame și domni

Sibiu

Strada Regina Maria 36.

Marele Magazin Românesc

ILIE FLOAȘIU — Sibiu

vinde en-gros și en-detail tot felul de mărfuri de manufactură și băcănie.

„VINICULTURA“

prima societate română pe acții pentru comerțul de vinuri, beuturi spirituoase și derivate s. p. a.

SIBIU, Str. Rotarilor Nr. 25.

NICOLAE MĂGEANU

magazin cu chimire, hamuri, sandale, opinci și articole de harnașament.

PITEȘTI, STR. TEIULEANU

Furnizorul Curții Regale

Marea casă de blănărie

ILIE STEFLEA

Sibiu, Str. Regina Maria 28

(casa proprie)

Croitoria modernă de domni

Em. Băncilă

Sibiu Strada Poskcen Nr 15.

Magazin de cereale

D. ROȘCA

SĂLIȘTE, Strada I. Maxim

„GAMBRINUS“

RESTAURANT-BERĂRIE-BODEGĂ

Proprietari: Macarie și Banciu.

Sibiu, Str. Regina Maria.

Atelier de pictură modernă

NICOLAE TĂLMĂCEAN

Sibiu, Str. Mitropoliei 30.

Prima piatrărie românească

Ioan Chidu

Sibiu str. Podului 7.

Magazinul

LUCA P. NICULESCU

Casă românească de încredere.

Sucursala SIBIU.

Strada Regina Maria Nr. 7

IOAN BORJA

BLĂNAR ȘI CĂCIULAR

Sibiu, Piața Fingerling 3.

CINEMATOGRAFUL „APOLLO“

rulează seară de seară cele
::: mai interesante filme :::

Sibiu, Piața Unirii.

Prima fabrică română de ștampile

OCT. I. VESTEMEAN

Sibiu Str. Tribunei 14.

**„TIPOGRAFIA
SĂTEANULUI“****SIBIU**

Str. Școalei de înot 10

e complet asortată cu mașini și litere moderne. Primește spre executare orice lucrări tipografice, ca: ziare, broșuri, table, diferite imprimate administrative, scolare și pentru birouri, necroloage, bilete de cununii, de logodnă, de vizită, etichete, note și facturi pentru domni comercianți etc. etc.

Compactorie și agenția fabricii de ștampile

Orice comandă se execută prompt.

Vinăria Izvorul

Proprietari: N. D. Poiană, T. Mănescu și I. Oana.

SIBIU

Strada Gușteriței 32.

Primind mari cantități de vinuri noi și vechi dela Odobești și Târnave, calități neîntrecute și dulciage, vinde dela 12 lei litrul, Tuică din Horez (Vâlcea) cu 18 lei litrul, ca și Rom, Cognac și Licheruri.

Spirit de Arad cu prețul fabricii.